

חזקת הבתים פרק שלישי בבא בתרא לו.

מסורת הש"ס

(א) לעיל לג: ע"ש, (ב) כתובות פ.
(ג) ע"ש, (ד) (שס), (ה) כתובות פד:
גיטין כ: (ו) ב"מ קטז, (ז) (נ"ל)
דמסרין, (ח) ע"ש, (ט) (ז"ל כמו.
ד"ה ואיכא דאמרין, (י) (נ"ל)

גליון הש"ס

גמרא עיזי דמסירי לרועה.
ע"ין צ"ק דף עט ע"ב תוס' ד"ה
אין:

הגהות הב"ח

(א) גמ' דלילו אמר עכו"ם לא מהימן: (ב) שם מהימן מ"ט לא חזף: (ג) שם ואמר רב יהודה אכלה ערלה שביעית וכלאים אינה חוקה:

הגהות הגר"א

[א] רשב"ם ד"ה ומשני. אבל יש כו'. ש"ע סי' עז וצ"ה סי' קלה. ורמב"ם וש"ע סי' קלה כתבו עדים לצד (ועמ"ש רבינו שם בצ"ק ה):

מוסף רע"י

[illegible]

מוסף תוספות

א. דאכילת זמורות אכילה
היה, וזו אכילת היתר שאינה
נאכלת במצוה כעצם וכו',
ושביעית נהגה אינה נוהגת
כעצם דכל שאינו פרי אינו
כביעית וכו',
וכלכלאיה נמי וכו'. דש"ח.
ב. אלמא נאסר העיקר
אנא"פ שאין בו פרי. חס'
ג. כמנזח פ' ג. ורש"י.
ד. שאפי' הוסיפו
נאסר אלא
אבל עיקרן של
קודם שהיו עם קודם לכן
נאסר. דש"ח.

רבינו גרשום

ומקשי' מי איכא מידי וכו'.
אלא אמר רבא אי אמר ההוא
ישראל דזבנה מעכו"ם קמי
ידידי זבנה ההוא עכו"ם מיניה
דישראל ולבתר הכי זבנה
(מיני') ניהלי מהימן מיגו
וכו': האי מאן דאחזיק מגודא
דערודי ולבר. כגון שרגילין
בני אדם שיש להם שדות
סמוך ליער משמרין מקצת
היער תחת ליהוה וקובעין

הַיָּמִן. דַּמְדַּאסִּיק אֲדַעְתִּיהָ
וְצִיגְתָּה מִיָּנֶךְ וְאֶכְלֵתִי שְׂנִי
קֹאמֶר: מִי אֵיכָא מִיָּדֵי דְאֵילָן
חֲזָקָה שְׂאֵין עֲמָה טַעְנָה

לדידי אמר לי
מהימן מי איכא
אמר לא מהימן ואי
דעכו"ם מהימן א
אמר ישראל קמי
דזבנה ניהלי מהימן

אנא זכינתה מינך ^(א)
דנקיט מגלא ותובל
לדקלא דפלניא דובנה
חציף איניש למיגור ד
רב יהודה יהאי מאן
ולבר לא הוי חזקה
דזרע נמי ערורי אבל
אכלה ערלה ^(א)
^(א)אכלה ערלה שביע
אמר רב יוסף דאכל
אמר רבא יהאי בציו
חזקה אמר רב נחמן
יאפיק כורא ועייל כון
דבי ריש גלותא לא
בהו והעבדים וכו';
^(ג)והאמר ר"ל מהגודר
רבא אין להן חזקה לא
לאחר ג' שנים אמר
מוטל בעריסה יש לה
לא צריכה דאית לה
ניחוש דלמא אימיה
אימא לא מנשיא בב
חושלא בנהרדעא
תפסינהו והוה קא
דשמואל יכול למעט

בְּעִי אִמְרַי לְקוּחוֹת הַ
 עֵינַי וְדַמְסִירָה לְרוּי
 וּמוֹמִידָא לִידָא מִשְׁלֹכִי
 וְנִיר אִיכָא בִּינִיחֹו הַ
 סִבְר נִיר הוּי חֲזֵי

[illegible]

בכשרה ועושים מחיצה בין השדה ליער בשביל שאם יצאו חיות עורודים מן היער כדי שירעו באותה הרחקה שיש מן המחיצה ליער וללא יבואו לשבור המחיצה ולאכול התבוא' ואם החזיק אדם באותו שיוור שנינו בשביל העורדים אפילו לאחר שעמדה ברשותו ג' שנים אין חזקתו חזקה מאי טעם דאמרין האי דלא מיחה זה בעל הקרקע בתוך ג' שנים דקסבר הואיל וכל מאי דזרע האי עורדי

(א) אולי ז"ל והלא קמני בהמה גבי עבדים משום דדוקא גבי גודרות בהמה דקה וכו'. אין להם חזקה לאלתר אכל בהמה גסה וכו'. (ב) ז"ל ל"ז דחית ליה חימא וכו' קמ"ל חימא לא מנשיא ברא כו'.

הב' גרים ר"ח אבא ערלה שביעית ובלאים היויא חוקה. וכן
מאה לריי עיקר ואייר כשאלה וזמורת^א וכן מוח כהאשה
שנפלו (כמודות פ. ד.) דתנן המוציא הוצאות על נכסי אשתו הוציא
הרבה ואכל קימעא קימעא ואכל הרבה מה שהוציא הוציא מה שאכל
אכל ואכל בנזמא ענד רב יודה

עובדא צחצילי זמורות ורצ יהודה
לטעמיה לאמר רצ יהודה אכלה
ערלה שביעית וכלאים היא חזקה^א
ואין לומר דלעולם גרס הכא אינה
חזקה והתם כשאכלה זמורות ולכן
כשאכלה פירות שכן אסורים והכא
לא היא חזקה שלא אכל דרך
האובלים דאם כן הוה ליה לאיתויי
היא דהתם נמי הכא דלאירי דייני
חזקה וא"ת דהכא משמע דזמורות
ועלי כלאים שרו ומ"ש מהא דלמרינן
בפרק כל שעה (פסחים דף כו:) תנור
שהסיקוהו בקליפה ערלה או בקשין
של כלאי הכרם חדש יותן מכלל
דאסירי ואמרינן נמי התם (דף כה.)
כלאי הכרם עיקרן נאסר^ב ומיהו לא
לא קשה דאיכא למימר דעיקרן נאסר
משום דתמידי (דברים כג) הזרע וי"ל
דהתם איירי בזרע מעיקרן שזרעו
הזרעים עם נטיעות הכרם שגדלו
הזמורות באיסור אבל הכא איירי
זמורות שהיו כבר גדולים קודם
שזרעו כלאים שאותן אינן נאסרים
אלא הוסיפו מאתים^ג דלמרא בפרק
כל שעה (שם דף כה.) ובפרק כל הבשר
(חולין דף קטז.) זרוע וצא הוסיף
מאתים אין לא הוסיף מאתים לא
ומיירי הכא שזמורות לא הוסיפו
מאתים והפירות הוסיפו ולכן לא
היא חזקה אלא זמורות ואין זה
דומק דהכי הוי אורחא דמילתא
שקודם מוסיפין הפירות מאתים
מן הזמורות לפי שהזמורות כבר
היו גדולות קודם וריעת כלאים:
גרה

בידי והאמר ר"ל הגורדות אין להן חזקה בשאני
והא איכא צפרא ופניא בנהרדעא טייעי שכיחי
ר' ישמעאל אומר שלשה חדשים וכו': לימא
ני ישמעאל סבר גיר לא הוי חזקה ורבי עקיבא
ה ותסברא לרבי עקיבא מאי איריא חודש
אפילו

ורחמיה השמש ונתקצעה כגון" פתחי חרישה וזרע זה כגון זה אינה
ציתו דכיון דליכא הרווחה לא הוי חזקה דלא חשש זה למחומ:
ההוא בשטריו דמחמת יראתן לא מיחו בהן: ולא מהזקין צה.
ים לזור צמחיהם ושומקים ושומחים כדי להצביח קרקע שלהם
הם לא זמן שירלו. וי"מ לפי שעסוקין בצרכי צבור אין יודעין מי
לא דבר המהלך בדרכים ובשווקים שיכול לומר מעצמו נכנס אף
ואם צדי הבעלים מהלכים הם בכל מקום ותמן דיש להם חזקה:
בציתו אין יכול לטעון לקוח הוא צדי בלא עדים ובלא ראיה
נאמנן בהן לומר לקוח הוא [צדי] הואלי וישנו בציתו דבשאר
קאמחי אבל יש [א] להן לעבדים ולגודרות חזקה לאחר ג' שנים
קטן המוטל בעריה: יש לו חזקה לאלתר. אם החזק צו אחד
ותו וגם אין עשוי להשאיל ולהשכיר: פשיטא. דודאי מעצמו לא
יילתים. ושכחתיה שם דהשאת היינו גודרות: הני עיני דאכלו
ש לשמש ושיקמא לן [ב"ק טז:] שו מועדת הית לעולם ובי הויא ברשות
ש וטעון בעל השדה יש הרבה אלו יומת מכדי דמיפין של עיני
בעל השדה לקומין הן צדי דהא תפיס צה ומתימן שו קאמר
מכדי דמיא דליכא מיגו לא מהימן אלא בעדים: והאמר ר"ל כו.
לקומין הן צדי: שאני עיני. דלע"ג דגודרות נינהו כיון דמסרי
לחזיק בהן בדרך לפיכך יש להן חזקה: והאיכא צפרא. שהולכים
ידה עד מוך העיר וכל אחת הולכת מעצמה לביה הבעלים: טייעי.
ומיד הרועה ליד הבעלים ערביה ואין הולכות יחדות כלל: גיר.
חזקה. אלא גמר פירי הלך כר"ך ג' חדשים בראשונה וג' באחרונה
קייבא סבר ניר הוי חזקה. הלכך בחדש אחד סגי כדי לעשות ניר:
אפי"

קלופות: דמסירי לרועה. ויש להן שמירה משום הכי כשהן ברשות של זה יש להן חזקה
דאולי לחודייהו לרועה והדרי לביתיהו בלא שמירה ובדין הוא דלית להו
אזלי התם ואחזיק בהו. ומשני בנהרדעא שאני משום דשכיחי טייעי כלומר גנבים ישמעאלי

עין משפט
נר מצוה

נח א מיי פיי"ד מהל' טוען
הלכה ו סמג עשין לה
טוש"ע ח"מ סי' קמט סעיף
טז:

ס"ה קמא סעי' יג:

סג ג מיי' שס הל' יב ועיין
בהשגות וצמ"מ טוש"ע
שם חיוס נא:

סב ד ה מיי' שם ה' יא
טוש"ע שם סעיף י:

שם תע"ה:
סדר ז מ"י שם הל' י טוש"ע

ס"ה ח מ"י פ"ג שם הלכה ז
סמג שם טור ח"מ ס"י

סו ט מיי' שס פ"י הל' א סמג
שס טוש"ע ח"מ סי' קלה

ס"ח וס"י עב סע"י כח:
 סז י ב מ"י שם הלכה ד וסמג
 שם טוש"ע ת"מ ס"י הלכה

סעי' 3:
 פה ל מיי' שם הל' ג סמג שם
 מוש"מ ת"מ ח"י נד חנו'

ין יח כא:
 ספז מ מיי שס פ"י הל' ב

כא וסי' קלה סעיף א [וצר
אלפס עוד זכחות פרק ט דף
קח: וזכחות פ"ז דף שיד:]

אכלי ליה ומשום הכי שתק

[illegible][illegible]